

STANOVISKO VLÁDY

**k návrhu poslanců Martina Komárka, Marie Benešové, Karla Schwarzenberga,
Petra Gazdíka, Ivana Gabala, Marka Černocho a dalších na vydání zákona,
kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů,
zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů,
a zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny,
ve znění pozdějších předpisů
(sněmovní tisk č. 965)**

Vláda na své schůzi dne 14. prosince 2016 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, a zaujala k němu **neutrální** stanovisko s tím, že upozorňuje na níže uvedené skutečnosti, které je potřebné v rámci dalšího legislativního procesu zohlednit.

1. Vláda za klíčový problém předloženého návrhu zákona považuje právní úpravu týkající se správní rady, a to konkrétně soustředění kompetencí zásadního významu v rukou správní rady, neveřejnost jejího jednání a neúčast generálního ředitele na těchto jednáních. Návrh zákona opravňuje správní radu zkoumat jakékoli dokumenty, aniž by o svých zkoumáních byla povinna někoho informovat, a může tudíž i zamlčovat výsledky svého šetření.
2. V kontextu ustanovení § 8 odst. 1 písm. e) zákona o České televizi a § 8 odst. 1 písm. c) zákona o Českém rozhlasu vláda považuje za problematickou úpravu zaváděnou v obou zákonech v novém ustanovení § 8a odst. 5, obsahující pravidlo, že zásadní rozhodnutí generálního ředitele z hlediska hospodaření České televize, resp. Českého rozhlasu, o kterých to stanoví Statut České televize, resp. Statut Českého rozhlasu, podléhají pod sankcí neplatnosti schválení správní radou. Pojem „zásadní rozhodnutí z hlediska hospodaření“ přitom návrh zákona nijak nevymezuje a ponechává to zcela na Statutu České televize, resp. Statutu Českého rozhlasu, který však má příslušné radě ke schválení navrhopat právě správní rada.

Podle informací vlády jsou v případě České televize za zásadní z hlediska jejího hospodaření považována rozhodnutí o struktuře, objemu a žánrech původní tvorby a návazná rozhodnutí o přípravě a vývoji jednotlivých pořadů, přičemž náklady z toho plynoucí představují až 97 % celkových nákladů České televize. Tato skutečnost pak ve svých důsledcích správní radě umožňuje Českou televizi řídit i kontrolovat zároveň, zatímco funkce generálního ředitele je de facto suspendována pouze na operativní řízení. Přestože generální ředitel jako jednatel a statutární orgán nese právní a hmotnou odpovědnost za rozhodnutí správní rady, jejich jednání se účastnit nemůže. V této souvislosti je podle názoru vlády diskutabilní, že členové správní rady mají mít podle návrhu zákona pouze pracovněprávní odpovědnost, přestože z titulu svých pravomocí mají rozhodovat o stamilionových transakčních objemech.

3. Vláda nepovažuje za transparentní způsob výběru institucí uvedených v přílohách k novelizovaným zákonům o České televizi a o Českém rozhlasu, které nominují své zástupce do Rady České televize, resp. do Rady Českého rozhlasu. Lze se domnívat, že v případě České televize v ní má více než polovina z navržených institucí své obchodní nebo jiné zájmy a jejich členové či ony samy vstupují do smluvních vztahů s Českou televizí. Navrhované doplnění § 3 odst. 1 zákona o České televizi o nové písmeno o), jímž má být Česká televize zavázána k uzavření rámcové dohody o spolupráci s organizací zastupující nezávislé producenty audiovizuálních děl o objemu výroby audiovizuálních děl nezávislými producenty a souvisejících obchodních podmínkách, je pak podle názoru vlády v rozporu s cílem posílit nezávislost vysílání. V této souvislosti lze mít pochybnosti, zda bude vysílání České televize skutečně nezávislé, bude-li mít povinnost uzavřít smlouvu se subjektem, který může aktivně ovlivnit obsazení Rady České televize.

Zcela pomínuto zůstává v navržené úpravě řešení otázek souvisejících se situacemi, které mohou vyvstat v případě zániku nebo rozdělení některé z institucí zastoupených v Radě České televize, resp. v Radě Českého rozhlasu), popřípadě při sloučení takové instituce s jinou institucí. Je rovněž otázkou, proč má být funkční období členů mediálních rad šestileté, když část členů rad obou veřejnoprávních médií mají nominovat politické strany a hnutí úspěšné ve volbách do Poslanecké sněmovny, trvá-li volební období do Poslanecké sněmovny standardně pouze čtyři roky, a dále též z předloženého návrhu není zřejmé, proč oprávnění nominovat kandidáty nemá příslušet i úspěšným uskupením zastoupeným v Senátu.

4. Vláda dále upozorňuje, že navrhovaná právní úprava pravděpodobně bude mít dopad na státní rozpočet, neboť za předpokladu jmenování členů obou rad do funkcí

navrhovaným způsobem by došlo k podstatnému personálnímu navýšení a souvisejícímu nárůstu nákladů na přiznané kompenzace. Návrh zákona rovněž nezohledňuje náklady spojené s vytvořením Kanceláře v obou médiích, jejímž úkolem má být odborné, organizační a technické zabezpečení činností rad.

5. V neposlední řadě vláda upozorňuje na skutečnost, že v předloženém materiálu nejsou uvedeny důvody, proč předkladatelé navrhují, aby zákon nabyl účinnosti již dnem jeho vyhlášení, přestože zákon o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv takový postup podmiňuje jeho výjimečností a naléhavým obecným zájmem. Návrh zákona dále obsahuje i některé legislativně technické nedostatky, například je v textu nevhodně používáno slovní spojení „způsobit k právním úkonům“, jakkoli bylo v souvislosti s přijetím nového občanského zákoníku od této terminologie upuštěno a je používán pojem „svéprávnost“. Návrh zákona rovněž nadbytečně přejímá některé pasáže ze zákoníku práce, na něž je i odkazováno.